

AARON BLUMM

Csalá(r)dtörténet

1. Rokonok

i.

Én meg sehol sem vagyok.

A nagynéném az orrában turkál, úgy csinálja, hogy azt higgye, nem veszem észre. Én éppen a nagymamám szoknyája alá szeretnék bemászni, mert már régóta érdekel, mi lehet ott, a nagymamám észrevétlenül megmozdul, csak hogy ne tudjak rendesen beférkőzni alája. Négyen vagyunk, talán még a témára is vissza tudnék emlékezni, az ebéd is föl, nagymamám összeszorítja a lábait, ezért a szomszédasszonynál próbálkozok, aki szintén nem enged, számomra érthetetlen módon, hiszen még csak gyerek vagyok. Valakit éppen káromolnak, s ettől visszariadok. Anyámat a fára mászva várom, mi van előtte és utána, nem tudom, el kezdek csak mászni a fára fel, és anyám jön.

Érdekes eset vagyok.

ii.

De észreveszem.

Virágcserepei vannak, teljesen különböző virágokkal, mászkálhatok közöttük, miközben senki nem figyel rám. Vonz öreganyám szomszédjának (Margit néni) szoknyája, megpróbálok alámászni, de nem engedik. Később is szerencsétlenül próbálkozok, már vagyok legalább tizenöt, amikor összes bátorságomat összeszedve bekopogok az újdonsült szomszédasszonyunkhoz, és szerelmet vallok neki, annak reményében, hogy elveszi a szüzességem, de visszautasít. Éretlen vagy te még ehhez, mondja, és simán nemet kapok. Tünetést nézünk hát szex helyett közösen a tévében, másfél hónap múlva háborúba visznek, tíz év múlva meg is halok, de akkor már senki nem veszi észre.

iii.

Miért gondolom, hogy akkoriban valaki is figyel rám?

Csupán csak azért, mert Ronald Reagan azt mondja, 83-ban atomháború lesz? Ezt Elvirától tudom meg, aki az első orvosozás közben hajlandó megmutatni a punciját, mi férfiak viszont visszavonulunk, kivéve a Kissztipánt, aki bátran előveszi. Rózsa Sándor és én viszont csak diszkréten egymásnak elővéve vesszük elő a saját kis vesszőinket, és úgy parolázunk, amíg anyáink vissza nem szólítanak.

Elvira mondja, hogy a Reagan mondta, hogy jön az atom. Sok este után jön egy este, amikor anyámnak bevallom, vagyok már legalább hét, hogy hét hete nem alszom amiatt, amit a Reagan mondott, és hogy én ettől mennyire félek. Megnyugtatóként elküld az ágyba, hogy aludhatok nyugodtan, még a fejemet is megsimogatja. És 83-ban tényleg semmi nem lesz az atomból.

iv.

A 83-at át is éljük szerencsésen, semmi komolyabbra nem emlékszem, azonkívül, hogy a Fém Tímea összeesik biológiaórán, amikor békát boncolunk, ezt voltaképpen soha nem is értem meg. Az életem (ha ez számít) már akkor zsákutcába fut, régiségkereskedőkként küldenek bennünket szét a faluban, mivel a történelemcsoport kiállítását szervez, s ahhoz kellene minél több cuccot összekoldulnunk. Házakat törünk fel, és öregembereket verünk halálra, csak hogy egy kis kincshez jussunk. Legnagyobb kalandunk a szomszédos falu kirablása, de akorra már annyira ügyesek vagyunk, hogy senki nem kerül közülünk börtönbe. Történelemtanárnőnk tagad, majd a legvéresebb időszakban igazgatónői székbe kerül.

v.

Ha gyors leltárt készítek, a történelemcsoport tagjaival a következők történnek:

K. F.: a régiséggyűjtés miatt több hétig zaklatják a rendőrök, kiskorú bűnözőként regisztrálják, tizennégy évesen jelentkezik a jugoszláv hadsereg haditengerésztébe, felveszik, négy évet tanul, majd a szerb-horvát háború kellős közepében több horvát város szétlövésében tüsténkedik. 1995-ben hazakerül, azóta többszörösen skizofrén, parafenomén valamint egyéb tünetek mellett észrevétlenül rója saját kis köreit józan állapotában.

Sz. Z.: Folyamatos outsider. Mindent megúszik, egy egyszerű nőt talál magának feleségként, senkit nem ismer fel a régi társai közül.

G. H.: Annak ellenére, hogy nem vesz részt a régiséggyűjtési akciókban, hősként kiállítja ki magát, és a végén hősként is kerül ki. Több elismerést is szerez hatékony munkájáért a hazugságok elleni eredményes küzdelmében, őrnagyi címet szerez a

titkosszolgálatoknál, majd titkos körülmények között nyomtalanul nyoma veszik.

G.Z.: Folyamatosan tagadja, hogy bármi köze is lenne a régiségrabláshoz. A többi résztvevő vallomásaiban visszatérő motívum, de semmit nem tudnak rábizonyítani.

Én: 1986 volt. Kis pöcsök voltunk, ha viszont ránk bízták volna a kelet-európai államok tranzícióját, már rég nem itt tartanánk. A legradikálisabb követelésekkel álltunk elő, szabad sajtóval, komoly gazdasági programmal, a legszervezettebb megoldási stratégiákkal, számos 007-es ügynökkel rendelkezünk, és néhány pokolgépes merénylet is volt a hátunk mögött. Magamról csak annyit, hogy többszörösen is a fokozottan veszélyesek közé kerültem az általános iskola titkos listáján, de ebből szerencsére csak egy került a nyilvánosság elé. Több illegális párt tagja voltam, a legtöbbnek sikerült is megőriznie az illegalitását, kivéve az UPP-t, mely később sajnos a politikai pártok sorsára jutott. Mindezek után nem szeretném tovább méltatni magamat. Kis pöcsfej voltam (mégegyszer), akinek technikai okok miatt nem sikerült végrehajtania a rábízott politikai merényletet S.M ellen, akit azóta – megjegyzem 11 éves késéssel –, az általunk el nem ismert hágai nemzetközi törvényszék a háborús bűnösök közé sorolt. E sikertelen merénylet után álságos tevékenységekkel próbáltam elterelni magamról a figyelmet. Több-kevesebb sikerrel. Nős vagyok, három gyerek apja.

K.B. Többszörösen körözött bűnöző. Középkorban kezd el heroint árulni általános iskolásoknak, emiatt igen szoros kapcsolatokat sikerül kiépítenie svájci, magyar, bolgár és üzbeisztáni titkosszolgálatokkal. Miután maga is a szer áldozatává válik, hamar leírják, azóta egy gumiszerező műhelyben rehabilitálódik, titkos reménye, hogy valaha megint visszaszivárog.

vi.

A családuknak volt egy különleges szaga, amit soha nem érzékelhettünk, amíg ki nem kerültünk belőle. Több különös vendég is megjelent, de ezt soha nem tette szóvá. Emlékszem, néha bálteremnyi ismeretlen között kellett manővereznem, akik közül senki nem vett észre semmit belőlem. Aztán hirtelen mindennek vége lett. Új arcok jelentek meg néha, mi pedig valamiféle koldusszintre süllyedtünk: mindig csak kértünk, de adni soha nem adtunk.

A legjellemzőbb arcra a mai napig emlékszem. Nő volt, igen furcsa frizurával, sőt mi több, igen furcsa fejmozgással, egy ideig mint szülőanyám fogott pártfogásába, hogy aztán mostohaanyként átkozzon el. Rádadásul mindent meg is ígért. De azért rajta kívül is voltak még kurvák.

vii.

Többek között mindezekért, illetve mindezekért is szeretném elmondani a következő, nagyon is lokális kolor lokál történetet:

A magyar építész-mérnök egy éjjel a biciklijére ült, és nem állt meg anélkül, hogy ne tett volna meg kétszáz kilométert legalább. Már kezdett hajnalodni, amikor a kétszázadik kilométerhez ért, maga is elcsodálkozott, milyen kis csodás távot tett meg ilyen rövid idő alatt. Arra gondolt, jutalomként bevág egy burek(e)ot, ezért a hajnali pékségek felé kezdett el bicajozni. El kell ismernünk, remek kis idő volt, kóbor kutyák szelték a távolságokat, rózsaszín báránnyelű csúszkák széjjel a hallucinogén színű eget és vad északi szél fúj. Építész-mérnökünk ekkor döbbsent rá, hogy sehol máshol, hanem Versecen jár. Építész-mérnökként, ráadásul magyarként igen kevesen jártak az elmúlt száz évben Versecen, nem hiába töltötte el egy kis büszkeség is a szívét. Joghurtot is ivott a burek mellé. Felmászott a legmeredekebb ormokra és a templomtornyot is megcsodálta. Ekkor ötlött eszébe az a gondolat, hogy talán nem hiába élt. Aztán meg az, hogy visszaindul és lesz, ami lesz, megpróbálja megegyeszer. De akkor már késő volt. Mire hazaért éppen temették.

Nagy csalódás volt a látvány a számára, ha fogalmazhatok így.